

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Słowiok–Janus

Protokolant: Patrycja Mrowiec

bez udziału Prokuratora – zawiadomiony wokandą

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku

sprawy **W. Ż.**, syna W. i K., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 10 października 2012 r. do 15 listopada 2012 r. w W. dokonał przywłaszczenia powierzonego mu netbooka marki A. (...) o wartości około 900 zł na szkodę A. W. (1), **tj. o czyn z art. 284 § 2 kk;**
2. w okresie od września 2012 r. do października 2012 r. działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw, w celu osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy W. S. w ten sposób, że trzykrotnie wprowadził go w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonych od niego w kwocie 600 zł, 1100 zł i 300 zł, **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 kk;**
3. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 25 czerwca 2012 r. do 9 października 2012 r. w W. dokonał kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 709,22 zł z konta bankowego o numerze (...) prowadzonego przez (...) dla M. U., **tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk**

orzeka:

I. oskarżonego W. Ż. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 284 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 284 § 2 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. **oskarżonego W. Ż., w ramach zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że :**

-we wrześniu 2012r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził W. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 600 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonych od niego pieniędzy tj. czynu z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk skazuje go

- w październiku 2012r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził W. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1000 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonych od niego pieniędzy tj. czynu z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk skazuje go

-w październiku 2012r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził W. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 300 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonych od niego pieniędzy tj. czynu z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk skazuje go

i przyjmując, że oskarżony W. Ż. działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

III. oskarżonego W. Ż. w ramach zarzucanego mu w pkt 3 aktu oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od 25 czerwca 2012 r. do 9 października 2012 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zabrał w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 709,22 zł z konta bankowego o numerze (...) prowadzonego przez (...) S.A. dla M. U., tj. popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

IV. na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt I - III sentencji wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu jedną karę łączną w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

V. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 89 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat

VI. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżonego W. Ż. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz:

- 1) A. W. (1) kwoty 900 (dziewięciuset) złotych,
- 2) W. S. kwoty 2000 (dwóch tysięcy) złotych,
- 3) M. U. kwoty 709,22 zł (siedemset dziewięciu złotych dwudziestu dwóch groszy);

VII. na podstawie art. 627 kpk zasądza oskarżonego od rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem wydatków oraz kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 37/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przez okres około jednego roku, W. Ż. mieszkał w W. przy ul. (...) w wraz ze swoją ówczesną partnerką życiową M. U..

/dowód: zeznania świadka M. U. - k. 20v, 105 i 165-166, wyjaśnienia W. Ż. - 99 /.

W 2012 roku W. Ż. pracował w firmie budowlanej, gdzie poznał W. S..

/dowód: zeznania świadka W. S. - k. 168/.

W okresie od 25 czerwca 2012 roku do 9 października 2012 roku W. Ż. korzystając za pośrednictwem sieci (...) z konta bankowego prowadzonego przez (...) dla M. U. o numerze (...), wykonał bez jej zgody i wiedzy 10 transakcji na łączną kwotę 709,22 zł, w tym w dniu 25 czerwca 2012 roku wykonał przelew w kwocie 10 zł, w dniu 26 czerwca 2012 roku wykonał przelew w kwocie 79,56 zł, w dniu 5 lipca 2012 roku wykonał przelew w kwocie 78,64 zł, w dniu 6 lipca 2012

roku wykonał przelew w kwocie 30 zł, w dniu 10 lipca 2012 roku wykonał przelew w kwocie 187,05 zł, w dniu 3 sierpnia 2012 roku wykonał 2 przelewy - na kwotę 32,90 zł i na kwotę 44,90 zł, w dniu 6 września 2012 roku wykonał przelew na kwotę 104,54 zł, w dniu 1 października 2012 roku wykonał przelew na kwotę 109,10 zł oraz w dniu 9 października 2012 roku wykonał przelew na kwotę 32,53 zł. Wskazane kwoty W. Ż. wydatkował na przedłużenie abonamentu w grze (...). Po ujawnieniu powyższych transakcji M. U. nakazała W. Ż., aby ten wyprowadził się z mieszkania w W. przy ul. (...), co też W. Ż. uczynił. W. Ż. nie zwrócił M. U. wydanych pieniędzy.

/dowód: zeznania świadka M. U. – k. 20v, 23v, 105 i 165-166, wyciągi z konta bankowego (...) – k. 25-27/.

We wrześniu 2012 roku W. Ż. poinformował W. S., że założył firmę budowlaną oraz potrzebuje pieniędzy na zakup wiertarek. Wówczas W. S. udzielił W. Ż. pożyczki w kwocie 600 zł w ten sposób, że przelał na rachunek bankowy M. U. kwotę 600 zł, która to kwota została następnie wypłacona przez M. U. i przekazana W. Ż..

/dowód: zeznania świadka W. S. - k. 13v, 168, protokół okazania – k. 57, zeznania świadka M. U. – k. 166/.

Po rozstaniu z M. U. W. Ż. opowiedział W. S. o swojej sytuacji życiowej i finansowej wskazując, że zostawiła go dziewczyna oraz nie ma gdzie mieszkać. Wobec powyższego na początku października 2012 roku W. S. na podstawie ustnych ustaleń z oskarżonym pożyczył mu kwotę 1.100 zł, przekazując pieniądze w gotówce do rąk oskarżonego. Powyższa kwota miała zostać wykorzystana przez W. Ż. na wynajem mieszkania. Po kilku dniach W. S. na podstawie ustnych ustaleń z oskarżonym pożyczył mu dodatkowo kwotę 300 zł z przeznaczeniem na bieżące wydatki, przekazując pieniądze w gotówce do rąk oskarżonego. Wówczas W. Ż. zobowiązał się do zwrotu pieniędzy w n poniedziałek po otrzymaniu wynagrodzenia za świadczone przez siebie prace. W. Ż. nie zwrócił W. S. pożyczonej kwoty łącznie 2.000 zł wskazując, że tymczasowo nie posiada pieniędzy, albowiem jego dowód osobisty uległ zniszczeniu, karta płatnicza została wciągnięta przez bankomat, a klientka na rzecz której wykonywał pracę nie wypłaciła mu jeszcze wynagrodzenia. Następnie zwrot pożyczonej kwoty miał nastąpić w ten sposób, że W. S. miał kupić od W. Ż. samochód za cenę pomniejszoną o kwotę 2.000 zł. Do przedmiotowej transakcji jednak nie doszło, a pożyczona kwota nie została zwrócona W. S..

/dowód: zeznania świadka W. S. - k. 13v-14, 168-169, protokół okazania – k. 57/.

Następnie, w okresie od 10 października 2012 roku do 12 października 2012r. A. W. (1) na podstawie ustnych ustaleń z W. Ż. pożyczył mu swojego notebooka marki A. (...) o wartości około 900 zł. Podczas zawarcia umowy pożyczki nie ustalono warunków i terminu zwrotu notebooka. Umówiono się jednak, że gdy A. W. (1) będzie potrzebował notebooka to powiadomi o tym W. Ż. a ten mu wówczas odda.

/dowód: zeznania świadka A. W. (1) - k. 2v i 167, protokół okazania wizerunku, k. 60-61/.

W październiku 2012 roku W. Ż. wystawił w sieci (...) na portalu ogłoszeniowym (...) ofertę sprzedaży notebooka marki A. bez baterii i z torbą.

/dowód: wydruki z portalu (...)i z poczty elektronicznej – k. 48-54, zeznania świadka A. W. (1) – k. 167/

W dniu 25 października 2012 roku A. W. (1) napisał do W. Ż. wiadomość tekstową sms, że potrzebuje odzyskać swojego notebooka. W dniu 26 października 2012 roku W. Ż. odpisał A. W. (1), że zjawi się w przeciągu 40 minut w mieszkaniu P. P.. W. Ż. nie stawił się wówczas w umówionym miejscu. A. W. (1) próbował w kolejnych dniach skontaktować się z W. Ż. za pośrednictwem telefonu, jednakże wysyłane do W. Ż. wiadomości tekstowe sms nie dotarły do odbiorcy.

/dowód: zeznania świadka A. W. (1) - k. 2v i 167/.

W. Ż. urodził się (...) w W.. Jest synem W. i K.. Posiada wykształcenie gimnazjalne, z zawodu stolarz, utrzymuje się z pracy w firmie (...) sp. j.(...) w B. na stanowisku stolarza i osiąga z tego tytułu dochody w wysokości ok. 1.600 zł brutto miesięcznie. Nie leczyl się w poradni zdrowia psychicznego przeciwalkoholowej, nie jest osobą uzależnioną od środków

odurzających czy psychotropowych. Był karany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 7 maja 2013 roku w sprawie IV K 1692/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego - k. 99, dane o karalności, k. 157, informacja w trybie art. 213 kpk, k. 154-155/

W. Ż. w toku postępowania przygotowawczego podczas przesłuchania w dniu 20 listopada 2013 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że nie zna A. W. (1) i W. S. oraz przyznał, iż zna M. U. i razem z nią mieszkał w W.. Wyjaśnił, że nigdy nie pożyczał od kolegów z pracy pieniędzy oraz nigdy nie ukradł pieniędzy z konta bankowego prowadzonego dla M. U., jednakże przekazywał M. U. pieniądze w gotówce, aby zapłaciła ona z rachunku bankowego taką samą kwotą na przedłużenie możliwości korzystania z gry komputerowej online (...). Wyjaśnił, że nigdy samodzielnie nie korzystał z konta bankowego M. U. oraz nie miał dostępu do hasła do tego konta. Dodatkowo wyjaśnił, że nigdy nie oferował w (...) na portalu (...) do sprzedaży notebooka marki A.. Wyjaśnił też, że nigdy nie posiadał samochodu, gdyż nie ma prawa jazdy. W toku postępowania sądowego W. Ż. nie stawiał się na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku, zaś Sąd postanowił prowadzić rozprawę pod nieobecność oskarżonego.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 99/

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne jedynie częściowo. Nie budziły wątpliwości Sądu, co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy podane przez oskarżonego okoliczności, że w 2012 roku W. Ż. mieszkał w W. przy ul. (...) w W. wraz ze swoją ówczesną partnerką życiową M. U., oraz że nigdy nie posiadał samochodu. W tym zakresie wersja zdarzeń prezentowana przez oskarżonego jest wewnętrznie spójna, zaś wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności w zeznaniach świadków.

Sąd nie dał natomiast wiary zapewnieniom oskarżonego, że nie zna A. W. (1) i W. S., nigdy nie oferował w (...) na portalu (...) do sprzedaży notebooka marki A. oraz nigdy nie pożyczał pieniędzy od żadnego kolegi z pracy.

Relacja oskarżonego w tej części jest sprzeczna z zeznaniami pokrzywdzonych A. W. (1) i W. S., a co więcej wyjaśnienia o braku znajomości pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi pozostają w opozycji do przeprowadzonych czynności okazania, podczas których pokrzywdzeni jednoznacznie wskazali, która z okazanych osób to W. Ż.. Należało więc dać wiarę pokrzywdzonym A. W. (1) i W. S., że znali się oni z W. Ż. i wspólnie pracowali. Zeznania wskazanych wyżej pokrzywdzonych Sąd uznał w całości za rzetelne, logiczne i spójne, a nadto znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wprawdzie świadek W. S. na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku zeznał, że pożyczył W. Ż. kwotę 600 zł na wiertarki, a następnie 1000 zł i później niższe kwoty, podczas gdy w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że pożyczył W. Ż. kwotę 600 zł na wiertarki, a następnie 1100 zł i później kwotę 600 zł, jednakże rozbieżności te w ocenie Sądu wynikały z niepamięci spowodowanej upływem czasu, a co więcej nie były znaczne, wobec czego nie mogły stanowić podstawy dla uznania tych zeznań za niespójne. Podkreślić przy tym należy, że zarówno świadek A. W. (1), jak i W. S. zeznawali w sposób wyważony, nie uwypuklając nadmiernie roli oskarżonego, stąd też ich relację sąd ocenił jako w pełni obiektywny opis zdarzeń, w których uczestniczyli.

W sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, że nigdy nie oferował w (...) na portalu (...) do sprzedaży notebooka marki A. pozostają też dowody w postaci załączonych do akt sprawy wydruków z portalu (...) i z poczty elektronicznej, których wiarygodności oskarżony nie kwestionował i jak sam przyznał jego adres mailowy to (...), z którego oferowano w/w notebooka (k. 48-54).

Na ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, że nie pożyczył od A. W. (1) Notebooka nie ma natomiast wpływu protokół przeszukania. Fakt, że u oskarżonego nie znaleziono wskazanego notebooka nie świadczy bowiem o tym, że oskarżony nigdy nie był w jego posiadaniu, w szczególności mając na uwadze fakt, iż oskarżony oferował w (...) sprzedaż tego notebooka.

Sąd nie dał również wiary zapewnieniom oskarżonego, że nie ukraść pieniędzy z konta bankowego prowadzonego dla M. U. i nigdy samodzielnie nie korzystał z konta bankowego M. U. oraz nie miał dostępu do hasła do tego konta, jednakże przekazywał M. U. pieniądze w gotówce, aby zapłaciła ona z rachunku bankowego taką samą kwotą na przedłużenie możliwości korzystania z gry komputerowej online (...). Powyższe wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej M. U., która stanowczo zaprzeczyła, aby samodzielnie dokonywała wpłat na prośbę oskarżonego, które to zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zeznania M. U. Sąd uznał za spójne, logiczne i konsekwentne, gdyż wraz z zeznaniami pokrzywdzonych A. W. (1) i W. S. tworzyły one spójny obraz stanu faktycznego, w sposób logiczny odzwierciedlając przebieg wydarzeń w sprawie. Wprawdzie pokrzywdzona M. U. zeznała, że oskarżony poprosił ją o wypłacenie z konta bankowego kwoty 500 zł, którą otrzymał na zakup narzędzi do pracy, jednakże w ocenie Sądu była to kwota 600 zł, jak to wynika z zeznań świadka W. S.. Rozbieżności w tym zakresie nie były znaczne i zdaniem Sądu wynikały z niepamięci spowodowanej upływem czasu pomiędzy wypłatą wskazanej kwoty a składaniem zeznań w sprawie, co też nie mogło stanowić przyczyny dla odmowy wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił również w oparciu o dokumenty przeprowadzone w toku procesu w postaci listy transakcji na rachunku (k. 24-27), protokołu przeszukania (k. 44-45), kserokopii ogłoszenia (...) (k. 48-55), protokołów okazania i tablic poglądowych (k. 56-61), danych o karalności (k. 71, 76, 156-158), informacji w trybie art. 213 kpk (k. 154-155). Wskazane wyżej dokumenty nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Nadto ich autentyczności i prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że oskarżony w okresie od dnia 10 października 2012 roku do dnia 15 listopada 2012 roku w W. dokonał przywłaszczenia powierzonego mu notebooka marki A. (...) o wartości około 900 zł na szkodę A. W. (1).

Zachowanie oskarżonego ustalone w niniejszym postępowaniu i opisane w wyroku stanowi czyn zabroniony z art. 284 § 2 kk. Odpowiedzialność za ten występki ponosi, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Rzecz powierzona to rzecz przekazana innej osobie pod opiekę lub do dysponowania nią, z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi. Zgodnie z ustabilizowanym w tym zakresie orzecznictwem przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie cudzą rzeczą ruchomą jak swoją własnością z wykluczeniem osoby uprawnionej. Przywłaszczenie polega zatem na włączeniu cudzej rzeczy ruchomej przez sprawcę do swojego majątku i dysponowaniu nią jak własną, bez zamiaru zwrócenia jej właścicielowi. Nie budzi wątpliwości Sądu, że A. W. (1) pożyczył oskarżonemu notebook, a następnie oskarżony nie zwrócił tego notebooka oraz próbował go sprzedać. Tym samym należało uznać, że oskarżony przywłaszczył sobie powierzony mu notebook.

W pkt 2 aktu oskarżenia oskarżonemu zarzucono oskarżonemu popełnienie ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na szkodę W. S.. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony przyjmując od W. S. pożyczki, każdorazowo wyczerpał dyspozycję występku z art. 286 § 1 k.k. Przepis ten określa odpowiedzialność za oszustwo, które jest motywowane celem osiągnięcia korzyści majątkowej, a polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej. Sprawca własnymi podstępными zabiegami doprowadza pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o określonym stanie rzeczy. Przystępstwo oszustwa ma charakter materialny, przy czym skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez osobę wprowadzoną w błąd lub której błąd został przez sprawcę wyzyskany. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, oskarżony swoim zachowaniem doprowadził W. S. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem. Oskarżony pożyczył od W. S. we wrześniu 2012 roku kwotę 600 zł, w październiku 2012 roku kwotę 1100 zł oraz następnie w październiku 2012 roku kwotę 300 zł, przy czym podczas otrzymania każdej z tych pożyczek wprowadził W. S. w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonych kwot. Nie budzi też wątpliwości Sądu, że biorąc pożyczki od pokrzywdzonego, oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

na co wskazuje postawa oskarżonego w czasie kontaktów z pokrzywdzonym, gdy ten zwrócił się do oskarżonego o zwrot pożyczek. Oskarżony wówczas wymyślał różne sytuacje mające świadczyć o tym, że nie ponosi winy za to, iż pożyczka jeszcze nie została zwrócona. Wówczas W. Ż. początkowo wskazywał, że nie posiada pieniędzy, albowiem jego dowód osobisty uległ zniszczeniu, karta płatnicza została wciągnięta przez bankomat, a klientka na rzecz której wykonywał pracę nie wypłaciła mu jeszcze wynagrodzenia, zaś następnie umówił się z pokrzywdzonym, że zwrot pożyczonej kwoty nastąpi w ten sposób, iż W. S. kupi od W. Ż. samochód za cenę pomniejszoną o kwotę 2.000 zł, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego oraz z okoliczności sprawy wynika, iż we wskazanym czasie nie posiadał on żadnego samochodu, który mógłby być przedmiotem sprzedaży. Powyższe zachowania oskarżonego zostały podjęte w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wobec czego należało uznać iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw (art. 91 k.k.).

W pkt 3 aktu oskarżenia oskarżonemu zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na szkodę M. U.. Odpowiedzialności z art. 278 § 1 k.k. podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że oskarżony bez wiedzy i zgody pokrzywdzonej wykonał z jej rachunku bankowego 10 przelewów na łączną kwotę 709,22 zł. Powyższa kwota została wydana na własne potrzeby – na przedłużenie abonamentu pozwalającego na dostęp do gry (...). Należało więc uznać, że oskarżony zabrał powyższą kwotę w celu jej przywłaszczenia. Wskazać w tym miejscu trzeba, że zgodnie z art. 115 § 9 k.k., rzeczą ruchomą jest także polski albo obcy pieniądz, wobec czego oskarżony swoim zachowaniem zrealizował wszystkie znamiona przestępstwa kradzieży.

Odnośnie kar wymierzonych oskarżonemu, Sąd kierował się dyrektywami ich wymierzenia wskazanymi w art. 53 kk. mając na względzie zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające dla sprawy. Stwierdzić należy, że wina oskarżonego w przypadku wszystkich przypisanych czynów jest znaczna. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę ze znaczenia przedsięwziętych zachowań, zdawał sobie sprawę z ich bezprawności.

Stopień społecznej szkodliwości czynów sprawcy Sąd oceniał przez pryzmat art. 115 § 2 k.k. Przesłanki przestępstwa popełnione przez oskarżonego były wymierzone w mienie czyli własność i wszelkie inne prawa o charakterze majątkowym, a więc chodzi tu o ochronę całokształtu sytuacji majątkowej danej osoby, czyli ogół praw majątkowych, które jej przysługują (prawa rzeczowe, prawa obligacyjne). Mienie jest jednym z najistotniejszych i jednocześnie, jednym z częściej naruszanych dóbr prawnie chronionych. Negatywnie na ocenę stopnia społecznej każdego z czynów wpływa także motywacja sprawcy mająca charakter czysto majątkowy. Na niekorzyść oskarżonego świadczy również jego postawa po popełnieniu przestępstwa, kiedy to nie próbował przeprosić pokrzywdzonych i nie widział niczego nagannego w swoim zachowaniu a także to, że działał na szkodę osób sobie bliskich i takich, które chciały mu pomoc. Łagodzący dla sprawcy jest fakt, że przed popełnieniem przestępstw i po ich popełnieniu pracował, oraz przed popełnieniem przypisanych mu przestępstw nie był karany.

Odnośnie kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa przypisane oskarżonemu, Sąd miał na uwadze okoliczność łagodzącą, jaką była niewielka wartość szkody poniesionej przez każdego z pokrzywdzonych – odpowiednio ok 900 zł, 2.000 zł i 709,22 zł, co z kolei miało wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. W kontekście tych uwag Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn opisany w pkt I wyroku karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny opisane w pkt II wyroku karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn opisany w pkt III wyroku karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc kary zbliżone do dolnej granicy zagrożenia przewidzianego za te przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do orzeczenia wobec oskarżonego kary łącznej. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 85 § 1 kk można orzec karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw a jednocześnie wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne, podlegające łączeniu. Orzekając karę łączną Sąd kieruje się określonymi kryteriami, którymi są: związek podmiotowo – przedmiotowy zachodzący pomiędzy popełnionymi przestępstwami (podobny sposób działania, podobna kwalifikacja) i związek czasowy (odległość między popełnionymi przestępstwami). Im bliższe te związki, tym orzeczona kara łączna powinna być bardziej zbliżona do zasady absorpcji, im dalsze – do kumulacji. W niniejszej sprawie najniższa możliwa kara łączna mogła wynieść 8 miesięcy pozbawienia wolności, najwyższa – 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Między poszczególnymi czynami popełnionymi przez

oskarżonego zachodzi łączność czasowa, przestępstwa te wymierzone były przeciwko temu samemu dobru, jakim jest mienie, co przemawia za zastosowaniem absorpcji. Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną w wysokości 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wykonanie orzeczonej kary łącznej należało warunkowo zawiesić, albowiem jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Na aprobatę zasługuje fakt, iż oskarżony nie był karany przed popełnieniem czynów przypisanych mu w wyroku, zaś po popełnieniu przypisanego mu w niniejszej sprawie przestępstwa był karany jednokrotnie w 2013r. a skazanie to ulegnie zatarciu z mocy prawa w grudniu tego roku. W ocenie sądu fakt jednokrotnej karalności oskarżonego nie może automatycznie skutkować orzeczeniem wobec niego kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Sąd rozważając czy skorzystać w stosunku do oskarżonego z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary czy też nie wziął pod uwagę to, że oskarżony od 2013r. nie popełnił żadnego innego przestępstwa oraz fakt, że oskarżony obecnie posiada pracę i osiąga z tego tytułu stałe dochody. Powyższe daje podstawy do uznania, że w stosunku do oskarżonego istnieje pozytywna prognoza, o jakiej mowa w art. 69 § 1 i § 2 kk i, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni przestępstwa. W ocenie Sądu dwuletni okres próby - biorąc pod uwagę właściwości osobiste oskarżonego, który aktualnie posiada stałe zatrudnienie - będzie wystarczający dla zweryfikowania pozytywnej prognozy.

Sąd na zasadzie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia w całości szkody wyrządzonej każdemu z pokrzywdzonych, w tym na rzecz A. W. (1) w kwocie 900 zł, na rzecz W. S. w kwocie 2000 zł i na rzecz M. U. w kwocie 709,22 zł. Za zobowiązaniem oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przez siebie szkody w całości przemawia fakt, że oskarżony swoim zachowaniem wyrządził pokrzywdzonym szkodę i szkoda ta do dnia dzisiejszego nie została naprawiona. W sytuacji warunkowego zawieszania wykonania kary wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonych będzie tak naprawdę jedyną odczuwalną dolegliwością dla oskarżonego.

Ponieważ w realiach niniejszej sprawy spełnione zostały przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i ta zarówno na gruncie obecnych przepisów jak i tych obowiązujących przed 01 lipca 2015r. a także mając na uwadze okres próby, na który warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary Sąd zastosował ustawę obowiązującą w czasie orzekania uznając, że ustawa obowiązująca w dacie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie była względniejsza dla oskarżonego.

Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 250 zł, w tym wydatki ustalone na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym oraz opłatę od kary w wysokości 180 zł, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych.